

Ботйовъ отъ в. Дума, нито тоя отъ в. Будилникъ, нито тоя отъ в. Знаме, нито тоя на Вѣслець. Той щѣлъ да бжде чиста патриотическа стока.

Есенция — уви! не тѣй оригинално, както е желателно, отъ това литературно кретинарство извади г. Д. Т. Страшимировъ, който, при това, кждѣ прѣко, кждѣ косвенно, възприе и клеветитѣ за мнимитѣ грѣхове на Ботйовъ ¹⁾).

За всички български писатели Ботйовъ е чапкжининъ отъ първи родъ. Той и вършилъ кражби за удоволствие, не за дѣлото. Освѣнъ това, той е водилъ единъ такъвъ разпуснатъ животъ, отъ който коситѣ на главата настрѣхвать.

Грѣховеѣ на плътъта се мѣсятъ съ несамостоятелността на поета.

Собствено, г. Страшимировъ, човѣкъ съ по-голъма „естетическа култура“ отъ първитѣ двама жонгльори, но съ много по-слабъ духъ въ разбирането, иска да отиде и по-нататъкъ: нему се иска да опраздни съвсѣмъ произведенията на Ботйовъ отъ колко-годѣ идейна значителностъ и да придаде неговото „величие“ другадѣ. „Истинското величие на Ботйова и като човѣкъ, и като поетъ не състои, казва г. Страшимировъ въ неговитѣ тенденции и политически идеи, защото тие идеи не сж нови и не сж негови, и тѣхъ може да усвои всѣкой изъ най-незначителни политически брошури; но неговото истинско величие състои въ висотата на характера му ²⁾ и въ пълнотата и дълбочината на неговата поезия“. Нашата младежъ трѣбвало да изучава Ботйова отъ гледището на онова „топло човѣческо чувство“, което съдържала неговата поезия. Но понеже

¹⁾ Вж. Критически опитъ, стр. 49, 50, 123, 133, 152, 158, 168, 185, 188. и мн. др.

²⁾ Нека припомнимъ на читателя, че тука г. С. говори за „висота на характера“ а на друго мѣсто по подобострастие нѣкакво за „нивостъта на характера“!